

Мій досвід із чудотворним медаликом з Гарабандалу.

Моє Око Нормальне, Здорове

Це сталося осінню 2002 року. Як звичайно що два роки роблю перевірку очей в очного лікаря. Тож і цього року пішла я на перевірку до вже знаної мені клініки славного хірурга очей, д-ра Делло Русса. Самого хірурга в клініці побачити тяжко, бо він стало в поїздках до інших клінік виконувати складні тяжкі операції. Перевірку очей виконують інші кваліфіковані лікарі /офтамологи/, із поміччю асистентів техніків.

Сталося це так, що молода асистентка, закроплюючи очі відповідним плином на поширення зіниці очей, даючи по одній краплі до ока, залляла праве око пливом з половини пляшечки. Обтерши обличчя від плину, здавалося що властиво нічого страшного не сталося. Перевірка скінчилася з дуже добрим вислідом. Вернулася додому, а був це вечір, через 4 год. не могла я дивитися на світло. Світло болючо разило мій зір. В такому стані пішла я спати.

Пробудилася в ночі біля 2-гої год. і зауважила що правим оком бачу начебто в кімнаті був сірий дим, який з кожною хвилиною густішав а в моєму оці все темнішало. Заснути вже не могла бо почало боліти око. Молюся, бо бачу що я безпомічна. Через якої пів години, правим оком я вже не бачила, я осліпла. А легкий біль змінився в смертельний, невимовний біль. Відчувала я, наче б хтось загостrenoю столовою ложкою намагався видовбати око і мені чулося наче б шкрябання ложкою об кістку. Панічний страх! Оба ока відкриті а бачу тільки одним. Я ж сліпа! Цілим тілом дрожу!.. Піти і розбудити когось з родини на вищому поверсі в моєму стані болю, сліпоти, дрожанні, то неможливо. Лежу і здаю собі опінію відносно клініки, що це нещастя може вже бути судовою справою! Та чи я хочу грошей? Ні! Ніколи в світі! Я хочу мій зір! Я хочу бачити!

Звертаюся гарячою молитвою до Бога. "Боже милосердний, Господи всемогучий, звертаюся до Тебе Одного, бо іншого на світі не має Бога! Даруй мені зір - здорове око. Я дякуватиму Тобі щодня, як довго мого життя!"

Біль страшний, а я сама. Відчуваю, що або зомлію або умру від швидкого биття серця!. Бліснула надія! Пригадала собі про Гарабандальський медалик матері Божої. Він у коробці з ювелірними речами на комоді біля ліжка. Але як знайти його дрожачими пальцями, а встати не можу. Матінко Божа і моя Мати поможи мені і насилу сягнула пальцями в коробку. Несподівано почула в пальцях щось маленьке, плоске. Медалик! Сама Матінка мені його в пальці піднесла. Дрожачими руками кладу на мое око, чи краще в очну яму, бо здавалося, що від того довбання ока вже нема.

Зразу ж відчуваю якийсь надземний спокій. Чи це перед смертю? Хочеться заснути. Ale як заснути в смертельному болі? Знова чую начебто якесь тепло мене огортає, а тоді вже й нічого не памятаю... - Пробудилася! В кімнаті вже ясніло. Поглянула на годинник, виразно бачу обома очима: 5-та година. Ніякого болю нема! Сон чи дійсність? Торкаю очей, є оба ока а на

правому медалик. Я уздоровлена! Чудесно уздоровлена! Яке щастя! Беру медалик, цілу, цілу його, клякаю біля ліжка хрещуся медаликом. Дякую Богові, Ісусові, Матінці Гарабандальській, за чудесне уздоровлення. В одушевленні не можу знайти особливих слів подяки, тож клячачи дякую Богові слізьми радості.

Вранці повідомляю про все клініку. Тепер у такій серйозній справі, знаходиться в клініці навіть властитель хірург д-р. Делло Руссо. Просить прийти до клініки й про все розповісти йому. Так я і зробила. Перевірив ще раз очі. Все в найкращому порядку зір нормальний, не ушкоджений. Показала йому медалик. Призвав що уздоровлення без лікаря і жодної медичної помочі є чудом! Діягноза-"Екют Главкома", яка могла б хоча частинно залишитися, або залишити по собі погані наслідки. Подає мені руку і дякує, бо я впевнила його, що ніяких судових потягнень робити не буду!

Минув рік, мое око нормальне, здорове. Як я обіцяла Богові, так і додержуюся дякувати за цю особливу ласку щодня, до кінця моого життя.

Ярослава Юліянна Божемська
Нью Джерзі, США
12 листопада, 2003 р.